

Arrest

**nr. 40 610 van 23 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten van 18 januari 2010, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Marokkaanse nationaliteit verklaart in 2008 vanuit Duitsland naar België te zijn gekomen.

Op 18 januari 2010 wordt verzoeker bij een administratieve vreemdelingencontrole illegaal aangetroffen in het Rijk.

Op dezelfde dag wordt aan verzoeker het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“REDE(EN) VAN DE BESLISSING:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken vaardigt het bevel om het grondgebied te verlaten uit om reden dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtigvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

De beslissing d.d. 13.08.2009 stelt:

‘Art.7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.’

Verzoeker heeft alhier in België mevrouw H. G. (stuk 2) leren kennen.

Thans wensen zij in het huwelijk te treden. Zij hebben zich reeds aangeboden bij het gemeentebestuur teneinde een aanvraag in te dienen voor de voltrekking van hun huwelijk.

De intenties van beide echtgenoten zijn oprecht en zij wensen een duurzame levensgemeenschap én een gezin te vormen.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is, doch het is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker. Hij heeft inmiddels in België het ‘centrum van zijn belangen’ gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de Minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.”

2.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker geenszins de reden van de bestreden beslissing betwist. Hij betwist dus volgens verwerende partij niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Vervolgens stelt verwerende partij dat zij niet op de hoogte is van de relatie en de huwelijksplannen van verzoeker en dat deze in elke hypothese geen invloed hebben op de verblijfstoestand van verzoeker. Minstens toont verzoeker niet aan in welke mate de van toepassing zijnde wetgeving geen toepassing zou vinden evenmin kan zijn wens om zich hier te vestigen afbreuk doen aan de objectieve niet weerlegbare vaststelling dat hij niet over de bij wet voorziene documenten beschikt.

2.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in het rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert in dit verband nog aan dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding hebben gegeven tot de weigering van vestiging. Uit de gegevens van het dossier blijkt echter dat verzoeker geen aanvraag tot vestiging heeft ingediend en de bestreden beslissing maakt geen beslissing tot weigering van vestiging uit. Er diende hier dan ook niet naar te worden verwezen in de bestreden beslissing.

Uit het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aanvecht zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij in België mevrouw H. G. heeft leren kennen, dat zij in het huwelijk wensen te treden, dat zij zich reeds hebben aangeboden bij het gemeentebestuur teneinde een aanvraag in te dienen voor de voltrekking van hun huwelijk en dat de intenties van verzoeker en zijn partner oprecht zijn en zij een duurzame levensgemeenschap en gezin willen vormen, merkt de Raad vooreerst op dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier deze relatie met mevrouw H. G. blijkt en ook in deze stand van de procedure brengt verzoeker geen enkel stuk bij

waaruit een eventuele relatie met mevrouw H. G. zou moeten blijken zodat het verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met deze relatie. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de bestreden beslissing los staat van een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van een duurzame en stabiele relatie met toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft immers geen enkele van deze aanvragen ingediend. De Vreemdelingenwet voorziet in een welbepaalde procedure die in dergelijke situaties moet worden gevolgd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker deze (schriftelijke) procedure niet heeft ingeleid. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan verzoeker gegeven op basis van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet omdat hij niet in het bezit was van de vereiste documenten om in België te verblijven. Dit gegeven wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist en blijkt ook uit het administratief dossier zodat verwerende partij uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en in alle redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 iuncto 12 EVRM)

Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van zijn belangen’ gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins- en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Bovendien is het onmenselijk voor verzoeker om zijn partner met wie hij concrete trouwplannen heeft in België achter te laten. Hun intentie om alhier een duurzame levensgemeenschap te vormen wordt in het gedrang gebracht door de bestreden beslissing.”

2.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de wensen en intenties van verzoeker geen afbreuk doen aan de in het Rijk van kracht zijnde wetgeving. Verzoeker toont volgens verwerende partij niet aan als zou de toepassing van de nationale regelgeving kunnen leiden tot de ingeroepen schending. Verwerende partij verwijst in haar nota naar rechtspraak van de Raad en stelt dat de bestreden beslissing werd genomen conform de in voege zijnde wetgeving en met naleving van de vaste rechtspraak van de Raad.

2.2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en meent dat zijn privé-, gezins- en familieleven door de bestreden beslissing op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

De Raad wijst er vooreerst op dat waar verzoeker de schending van zijn gezins- en familieleven in het kader van artikel 8 van het EVRM aanvoert, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkel

stuk bijbracht waaruit een relatie tussen hem en H. G. zou blijken. Het is pas voor het eerst in zijn verzoekschrift, in de uiteenzetting van zijn eerste middel, dat verzoeker melding maakt van deze relatie. Verzoeker heeft de overheid aldus niet op de hoogte gebracht van het feit dat hij een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM zou vormen met mevrouw H. G. met wie hij zou willen trouwen zodat verzoeker het de gemachtigde van de staatssecretaris niet ten kwade kan duiden hier bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee te hebben gehouden. Verzoeker laat daarenboven ook na bij zijn verzoekschrift enig stuk bij te brengen waaruit deze relatie en/of trouwplannen met mevrouw H. G. zou moeten blijken noch enig stuk waaruit zou moeten blijken dat verzoeker deze stukken heeft overgemaakt aan de overheid. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM zodat de schending van dit artikel niet wordt aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat hij geruime tijd in België woont en er het centrum van zijn belangen heeft, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België, merkt de Raad op dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft en er aldus het centrum van zijn belangen zou hebben. Verzoeker toont evenmin aan in België enige sociale relaties te hebben. Zoals hiervoor reeds werd opgemerkt, kan het de gemachtigde van de staatssecretaris niet ten kwade worden geduid hier bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee te hebben gehouden. Verzoeker laat daarenboven ook na bij zijn verzoekschrift enig stuk bij te brengen waaruit deze bewering zou moeten blijken noch enig stuk waaruit zou moeten blijken dat verzoeker deze stukken heeft overgemaakt aan de overheid. Verzoeker toont dus een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET